

Pesti utca

Az állatkertben, a vadállatok ketreceinek kettős sorfala közt remek kislányt tol ülőkocsiban a dada. A kislány álmos és rettentően bőg. Feszíti magát, ordít, semmi szóra se csitul. A vadállatok elhallgatnak. Kíváncsian a rácshoz futnak, bámulják őt. Csodálkoznak az új kartárson. Az oroszlán pironkodik, zavarában vakaródzni kezd, a tigris a vállát vonogatja, aztán elismerően tekintenek utána. Ilyen jól még ők sem értenek a bőgéshez.

•

A tavaszi női divat fekete kalap, fehér pöttyökkel. Ez a falusi néni is hódol a divatnak. Fejére fehér pöttyös kendőt kötött. „Haladni kell a korrall.”

•

Egyik első emeleti lakás nyitott ablakában gyönyörű szép, hosszú szőrű angoramacska ül, kecsesen. Amint a tulsó járdán elhaladunk, érezzük, hogy ránk pillant. A cica a sok járókelő közt észrevett bennünket, külön kiszemelt magának, figyelemre méltatott, s most követ tekintetével. Zavarba jövünk a megtiszteltetéstől. Vajon mit gondol magában ez a cica, mi feltűnőt vett észre rajtunk?

•

Tarka szoknyás falusi lányok guggolva nyírják a gyöpöt. Olyanok most a szép üdezöld pázsiton, piros kék, lila szoknyájukban, mint óriási délszaki virágok. Kár, hogy nincsenek itt állandóan, gyönyörködtetni a szemet.

•

Fiatal mama gyermekkocsit tol. A baba már járni is tud egy keveset. Most kikíváncozik a kocsiból, s ő maga tologatja az üres kocsit. Még alig idősebb egy évesnél, s máris mamaszerepre vágyik. Legjobban szeretné, ha a mama ülne bele a kocsiba, s őt tologatná végig a sétatéren.

Furcsa dolog az a köszönés. Vannak emberek, akik mindig egyformán köszöntenek bennünket. Tisztelettel vagy szeretettel, hűs közönnyel vagy boldog örömmel. Vannak azonban olyanok, akik egy napon, amikor találkoznak velünk, kitörő örömmel üdvözlnek, másnap pedig, minden látható vagy sejthető ok nélkül, alig billentik meg a kalapjukat. Harmadnap szemünkbe néznek, idegenül mennek el mellettünk. De egy szép napon újból a boldog elragadtatás hangján kívánnak jó napot. Vajjon mi lehet végbe ezeknek az embereknek a lelkében egyik naptól a másikig? Rejtély ...

-i.

1932. június 1., szerda, 6. old.

Dr. Pékkisasszony

Pliniusz szerint Róma alapítása után még ötszáznyolcvan évig (a perzsa-római háborúig) az egész birodalomban egyetlen pék sem volt. Plautus az *Aulularia* című vígjátékjában emlegeti az első péket, s Herculanium egyik 1810-ben kiásott utcájában egymás mellett két pékműhelyt is találtak. Érdekes, hogy Plinius már öt-hat kenyérfajtát említ krónikájában. Franciaországban Nagy Károly idejében alakult az első pékműhely, s a 13. században papok előjoga volt a kenyérsütés. Süteményt IX. Lajos király idejében hoztak először forgalomba, s úgy árusították az utcán, mint nálunk a perecet.

Asszonyok dolga volt a sütés az ősi időkben, mint némely kezdetleges országban s faluban ma is.

A kenyér az élet. Aki a kenyeret adja, az életet adja, s az anyauralom ősi formájában természetes, hogy a kenyeret az anya adja. Az ősi anyauralom – úgy rémlik – közelebb van ma, mint bármely műveltségi korszakban, s a nők – ha más keretek között is, de – lassacskán régi jogaikba lépnek. A pékmes-terség nem könnyű munka. A péket nemcsak a meleg izzasztja meg, s még a